

VILLAMOS

Zsuzsi szeretett a Markó utcában lakni. Szerette az elegáns házakat, a kis kávéházat a sarkon, ahol disztingvált külsejű ügyvédek és hajszolt, ám öntudatos ügyvédbojtárok kortyolgatták a kávéutánzatot vagy a Planta teát, mivel igazi kávé csak a legprotekciósabb protekciónak hozott ki Lajos úr az elegáns, mindig mosolygó főpincér. Szerette a magas sarkú cipője alatt kopogó köveket, az őszi lombjukkal ékes fákat a kis parkban. Szerette a mindig siető járókelőket. Meg az apró csemegeüzletet két háznyira tőlük, ahol, ha semmit sem lehetett is kapni, legalább udvariasan köszönt a kis serény Hortai néni, aki ott szöszmötölt az üres üzlet mélyén, és kitekintgetett az utcára.

Meg hát az sem volt utolsó szempont, hogy bármikor ki lehetett sétálni a Duna partra, vagy át lehetett gyalogolni a Margit-hídon a budai oldalra, s ott meg lehetett látogatni Gizi nővérét a Margit utcai csendes kertecske mélyén megbúvó kis parasztházban. Ott mindig jól érezte magát Zsuzsi. Ott még a Markó utcánál is jobb volt, mert ott senki sem tudta ki is ő. Ott akár meg is feledkezhetett arról, hogy háború van, akár azt is hihette az ember, hogy nincs is háború. Ott senki sem ismerte, és ő sem ismert a nővérén kívül egy lelket sem.

Sokat volt tehát Gizusnál, csak arra kellett ügyelnie, hogy időben hazaérjen, mert Anyus halálra aggódta volna magát ha elkésik. Meg persze arra is, hogy csinos, derékban szűkített sötétkék télikabátján jól kihajtsa a prémgallért, nehogy kilógjon alóla a sárga csillag.

Ezen a zimankós, dércsípte napon, jól kihajtott szőrmegallérral indult hazafelé, s mikor a Margit-hídhoz ért, akkor vette csak észre, hogy már igencsak elkésett. Sietett hát, s boldogan

felsőhajtott, amikor meglátta a sárga villamos élénk színfoltját a szürke távolban.

Hirtelen támadt szélroham jeges hűvösséggel bújt be a kabát nyakába. Zsuzsi összeborzongott, ösztönösen összebb húzta a prémgallért, úgy tekintett föl a villamos peronjára, ahonnan az egyenruhás kalauz figyelte.

Az első pillantás a csinos lány alakját mérte fel, a második elidőzött a formás vádlin, a karcsú bokán... Csak aztán sötétült el a férfi szeme, ahogy megakadt a sárga csillag árulkodó szélén.

A kalauz udvariasan kihajolt, hogy felsegítsen egy idősebb hölgyet, de közben úgy fordult, hogy Zsuzsi se előtte, se mögötte ne férjen az ajtóhoz.

-Na kisanyám, te csak menjél gyalog.!

-Kéremszépen...-próbálkozott a lány a legbehízelgőbb hangján- Anyám vár otthon, már így is elkéstem. Nem lehetne mégis?

-Nem lehetne! Utánozta gúnyosan a férfi. Eridj innen. Jó lesz neked gyalog is, kis zsidó rüfke!-Azzal felhúzta az ajtót, s diadalmas pillantást vetett a lányra, egy másikat meg félig diadalmasat, félig helyeslést várót az utasokra.

A szerelvény megindult, Zsuzsi pedig ott állt a hidegben. Könnyel telifutott szemmel kísérte a villamost, ahogy rákanyarodik a hídra, ahogy egyre közelebb kerül Anyushoz, a Markó utcához, Lajos úrhoz. De mielőtt odaért volna, pontosabban még mielőtt a híd közepére ért volna, iszonyú dörrenés rázta meg a levegőt, s a híd egyszercsak nem volt sehol. Hiányzott a közepe.

A villamos amelyik már majdnem hazaért,amelyikre fel szeretett volna szállni, amelyiken rajta is lehetett volna ha nem

zsidó, vagy ha el tudja titkolni hogy az, az a villamos ott lógott a híd csonkján ég és víz között még vagy három napig.

--

kate